

TERITORIILE ÎNALTE

DEALURILE
LATERALE

PĂDUREA MARE

CASA
APOLO

CASA
CERES

CASA
DIANA

CASA
JUNONA

CASA
JUPITER

CASA
MARTE

CASA
MINERVA

CASA
NECUNOSCUTĂ

Mulțumiri

Dacă scrisul e o îndeletnicire a minții și a inimii, atunci le mulțumesc lui Aaron Phillips, Hannah Bowman și Mike Braff, care mi-au șlefuit mintea cu sfaturile și înțelepciunea lor.

Le mulțumesc părinților mei, surorii mele, prietenilor și lui Phillips Clan, care-mi străjuiesc inima cu dragoste și loialitate.

Și îți mulțumesc ție, cititorule. O să-ți placă al dracului de mult cartea asta.

Aș fi putut trăi în pace. Dar dușmanii au stârnit războiul.

Îi privesc pe trei sute dintre cei mai puternici fii și fice ai lor. Îl ascult pe un bărbat Auriu nemilos vorbind între stâlpi de marmură impozanți. Ascult bestia care a pogorât flacăra ce-mi pustiește sufletul.

— Oamenii *nu* sunt egali, spune bărbatul înalt, arogant, cu aerul unui vultur. Cei slabi v-au înșelat. Ei spun că cei blânzi vor moșteni pământul. Că cei puternici trebuie să-i hrănească pe cei blajini. Aceasta este Nobila Minciună a Democrației. Cancerul care a otrăvit omenirea.

Îi fulgeră cu privirea pe studenții adunați înaintea lui.

— Noi suntem Auriu. Suntem la capătul lanțului evolutiv. Suntem în fruntea turmei de oameni, călăuzind Culoarele inferioare. Ați primit această moștenire, mai spune el și apoi face o scurtă pauză privind cu atenție chipurile tinerilor. Dar această moștenire nu este gratuită, continuă bărbatul. Puterea trebuie revendicată. Bunăstarea trebuie câștigată. Autoritatea, guvernarea, imperiul se obțin cu sânge. Voi, copii fără nici măcar o cicatrice, nu meritați nimic. Nu știți ce înseamnă durerea. Nu știți ce au trebuit să sacrifice strămoșii voștri ca să ajungeți în această poziție. Dar veți afla curând. Vă vom arăta în curând de ce Auriu conduc omenirea. Și vă promit că dintre voi nu vor supraviețui decât cei capabili să dețină puterea.

PIERCE BROWN

Dar eu nu sunt Auriu. Eu sunt Roșu.

Bărbatul ăsta crede că cei ca mine sunt slabi. Crede că sunt prost, debil, subuman. N-am crescut în palate. N-am călărit pe pajiști și n-am mâncat la ospete limbi de colibri. Am fost călit în măruntaiele acestei lumi aspre. Îndârjit de ură. Oțelit de dragoste.

Bărbatul se înșală.

Niciunul dintre ei nu va supraviețui.

Partea I

Sclav

*Pe Marte crește o floare. Roșie și aspră,
întocmai ca solul nostru. Se numește haemanthus.
Înseamnă „floare de sânge“.*

Sondorul Iadului

Primul lucru pe care trebuie să-l aflați despre mine este că sunt fiul tatălui meu. Și atunci când au venit să-l ia, am făcut ceea ce mi-a cerut. Nu am plâns. Nici când Societatea a televizat arestarea. Nici când a fost judecat de Aurii. Nici când a fost spânzurat de Cenușii. Mama m-a pălmuț din cauza asta. Fratele meu Kieran ar fi trebuit să fie cel stoic. El era cel mare, eu mezinul. Eu ar fi trebuit să plâng. Dar Kieran a bocit ca o fetiță când micuța Eo a îndesat o floare de haemanthus în cizma stângă a tatei și-apoi a fugit lângă tatăl ei. Sora mea Leanna se tânguia încet lângă mine. Eu priveam, pur și simplu, și mă gândeam că era păcat că murise dansând, dar fără pantofii de dans.

Pe Marte gravitația e foarte mică. Așa că trebuie să tragi de picioare ca să poți rupe gâtul. Și apropiatului condamnatului sunt cei puși să facă asta.

Îmi miros propria duhoare în interiorul costumului-prăjitor. Costumul de protecție este făcut dintr-un soi de nano-plastic și e la fel de fierbinte pe cât o sugerează și numele. Mă izolează din cap până-n picioare. Nimic nu intră. Nimic nu iese. Căldura, mai ales. Cel mai rău e că nu-ți poți șterge transpirația ca să nu-ți intre în ochi. Afurisita curge de pe frunte până la călcâie și ustură ca naiba. Ca să nu mai spun cum pute când te piși. Chestie pe care n-ai cum să n-o faci pentru că ești nevoit să bei o grămadă

de apă prin tubul de hidratare. Mă gândesc că am putea fi dotați cu un cateter. Dar am ales să puțim.

În timp ce conduc excavatorul îi aud în cască pe sondații din clanul meu stând de vorbă. Sunt singur în tunelul adânc, într-un utilaj care arată ca o mână uriașă de metal, o mână care pătrunde în sol și-l sfredelește. Din scaunul de comandă, plasat în locul unde s-ar afla cotul mașinăriei, manevrez codurile care topesc rocile. În mânușile de control, degetele mele manipulează multitudinea de sfredeli-toare asemenea unor tentacule, care lucrează undeva la nouăzeci de metri mai jos. Ca să fii un Sondor al Iadului se spune că degetele trebuie să-ți zvâcnească la fel de rapid ca limbile focului. Degetele mele sunt mai rapide.

În ciuda vocilor pe care le aud în cască, sunt singur în tunelul adânc. Existența mea este vibrație, ecoul propriei respirații și căldura, atât de densă și otrăvitoare încât mă face să mă simt de parcă aș fi înfășurat într-o pătură îmbibată cu urină.

Un nou val de transpirație trece de bandana stacojie pe care o port în jurul frunții și-mi intră în ochi, iritându-mi-i până când se fac la fel de roșii ca părul ruginiu. Înainte încercam să-mi șterg transpirația, reușind doar să zgârii fără nici un rezultat casca „prăjitorului“. Încă mai încerc să fac asta. Chiar și după trei ani, transpirația mă gădilă și mă irită la fel de îngrozitor.

În jurul scaunului meu de comandă, pereții tunelului sunt scâldați într-un galben sulfuros de o aureolă de lumini. Lumina pălește când privesc spre puțul vertical, subțire pe care l-am săpat azi. Undeva deasupra prețiosul helium-3 sclipește ca argintul lichid, dar sunt atent la umbre, căutând din priviri șerpilor cu clopoței care se încolăcesc în întuneric căutând căldura excavatorului. Pot pătrunde prin costum, mușcând învelișul de protecție, încercând apoi să

se culcușează în cel mai cald loc pe care-l găsesc, de obicei lângă burtă, ca să-și depună ouăle. Am fost mușcat. Încă mai am coșmaruri cu bestia aia – un lujer gros și negru ca petrolul. Ajung de grosimea unui picior, și lungi cât trei bărbați unul peste altul, dar noi ne temem mai ales de pui. Puii nu știu să-și raționalizeze otrava. Strămoșii lor au venit de pe Pământ, la fel ca ai mei, iar Marte și tunelurile adânci de aici i-au transformat.

E o atmosferă ciudată în tuneluri. Te simți singur. Dincolo de huruitul excavatorului aud vocile prietenilor mei, cu toții mai în vârstă decât mine, dar nu văd la mai mult de un kilometru în întunericul de deasupra. Ei sondează undeva deasupra, aproape de gura tunelului pe care l-am săpat, întinzând cârlige și conducte de-a lungul acestuia ca să ajungă la micile filoane de helium-3. Sondează cu burghie de un metru, îndepărtând materialul inutil. Măinile și picioarele trebuie să li se miște cu o abilitate teribilă, dar eu sunt cel care face banii pentru echipa asta. Eu sunt Sondorul Iadului. Nu oricine poate face asta – iar eu sunt cel mai tânăr muncitor care a făcut asta vreodată.

Lucrez în mină de trei ani. Lucrul începe de la treisprezece. Dacă ești destul de mare să ți-o pui, ești destul de mare să pui și osul la treabă. Cel puțin așa a zis unchiul Narol. Numai că eu m-am căsătorit abia acum șase luni, așa că nu știu de ce mi-a zis chestia asta.

Eo îmi străbate gândurile în timp ce privesc în monitor și strecor degetele mașinării în jurul unui nou filon. *Eo*. Câteodată mi-e greu să mă gândesc la ea altfel de cum o strigam când eram mici.

Micuța *Eo* – o fetiță ascunsă într-o coamă de păr roșu. Roșu ca rocile care mă înconjoară, nu roșu adevărat, roșu-ruginiu. Roșu cum sunt și casele noastre, roșu ca Marte. *Eo* e de aceeași vârstă cu mine, are șaisprezece ani. Și poate

că îmi seamănă – face parte din același clan de mineri Roșii, un clan al cântecului, al dansului și al pământului – dar, poate că e făcută din aer, din eterul care țese covorul de stele. Nu că aș fi văzut vreodată stelele. Niciun Roșu din coloniile de mineri nu vede stelele.

Micuța Eo. Au vrut să o mărite când a împlinit paisprezece ani, vârsta la care se căsătoresc toate fetele din clan. Dar a suportat rațiile neîndestulătoare și a așteptat să împlinesc eu șaisprezece ani – vârsta la care se pot căsători bărbații – înainte să-și strecoare șnurul pe deget. Mi-a spus că știa că ne vom căsători încă de când eram mici. Eu n-am știut.

— Stai. Stai. Stai! îl aud strigând pe unchiul Narol în cască. Darrow, stai, băiete!

Degetele îmi înțepenesc. Unchiul meu e undeva deasupra, departe, urmărindu-mă cum progrez cu săpăturile.

— Arde ceva? îl întreb enervat.

Nu-mi place să fiu întrerupt.

— I-auzi la micul Sondor, întreabă dacă arde ceva, chicotește bătrânul Barlow.

— Pungă de gaz, asta e, izbucnește Narol, șeful echipei noastre de mai mult de două sute de oameni. Stai, chem un echipaj de scanare ca să verifice datele înainte să ne arunci pe toți în aer.

— Pungă de gaz? E una micuță, îi spun. Mai degrabă un punct de gaz, mă descurc.

— E de un an pe excavator și crede că știe unde-i e capul și unde-i e curul. Amărâțul naibii, adaugă sec bătrânul Barlow. Adu-ți aminte vorbele conducătorului nostru Auriu: răbdare și supunere, tinere. Răbdarea este cea mai însemnată parte a curajului. Iar supunerea este cea mai însemnată calitate a umanității. Ascultă-i pe cei mai în vârstă.

Când îi aud maxima, îmi dau ochii peste cap. Dacă cei mai în vârstă ar putea face ce fac eu, poate că ar merita să-i ascult. Dar sunt la fel de înceți de mâini cum sunt și de minte. Câteodată mi se pare că și-ar dori să fiu și eu la fel, mai ales unchiu-meu.

— Sunt într-o fisură, spun. Dacă zici că e o pungă de gaz, pot să cobor și să scanez manual. Foarte simplu. Și nu mai pierdem vremea.

O să-mi recomande să fiu prudent. De parcă prudența le-a fost vreodată de vreun folos. N-am mai câștigat un Laur de ani de zile.

— Vrei s-o lași văduvă pe Eo? râde Barlow, cu o voce spartă. N-am nimic împotriva. E o frumusețe de fată. Sapă în punga aia de gaz și lasă-mi-o mie. Oi fi eu bătrân și gras, dar burghiu' încă-mi merge.

Se aude un cor de râsete dinspre cei două sute de muncitori de deasupra. Îmi încleștez mâinile pe manetele de comandă atât de puternic încât mi se albesc degetele.

— Ascultă-l pe unchiul Narol, Darrow. Mai bine te retragi până vedem rezultatele scanării, zice Kieran, fratele meu.

E mai mare decât mine cu trei ani, ceea ce-l face să creadă că e mai înțelept și că știe mai multe. Știe doar să fie prudent.

— Avem timp destul.

— Timp destul? La dracu', o să dureze ore întregi, izbucnesc eu.

Mi se împotrivesc cu toții. Cu toții se înșală și sunt lenți și nu pricep că avem nevoie doar de o mișcare îndrăzneță ca să primim Laurul. În plus, nu au încredere în mine.

— Ești un laș, Narol.

La celălalt capăt al liniei se lasă tăcerea.

Să-l faci laș pe un om nu e chiar cea mai bună metodă de a-l atrage de partea ta. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Eu zic să scanezi tu, strigă Loran, vărul meu și fiul lui Narol. Dacă nu o faci, Gamma iar câștigă, o să primească Laurul pentru a suta oară.

Laurul. Sunt douăzeci și patru de clanuri în coloniile miniere subterane din Lykos și un singur Laur pentru fiecare cartier. Laurul înseamnă mai multă mâncare decât poți duce. Înseamnă mai mult combustibil. Țesături importate de pe Pământ. Bere de sorg cu inscripțiile de calitate ale Societății. Înseamnă victoria. Clanul Gamma îl primește de când lumea. Și tot de când lumea rația pentru clanurile inferioare este doar atât cât să nu murim de foame. Eo zice că Laurul e morcovul pe care Societate ni-l flutură în fața ochilor, întotdeauna destul de departe cât să nu-l putem înhăța. Suficient de departe cât să fim conștienți cât de săraci suntem și cum nu putem face nimic în privința asta. Se presupune că suntem pionieri. Eo spune că suntem sclavi. Eu cred că pur și simplu nu ne străduim suficient. Nu ne asumăm niciodată riscuri din cauza celor mai în vârstă.

— Loran, tacă-ți gura despre Laurul ăla. Dacă dai peste punga aia de gaz, o să căutăm Laurul ăla blestemat pe lumea de-apoi, băiete, bombăne unchiul Narol.

I se împleticește limba. Efectiv simt prin cască mirosul de băutură. Vrea să cheme un echipaj de detectare ca să-și acopere spatele. Sau e speriat. Bețivanul ăsta s-a născut făcând pe el de frică. Frică de ce? De stăpânii noștri, de Aurii? De câinii lor de pază, Cenușiii? Cine ar putea ști? Puțini oameni. Cui îi pasă? Și mai puținor oameni. De fapt, unui singur om i-a păsat de unchiu-meu, și acel om a murit când unchiul l-a tras de picioare.

Unchiul e un om slab. E precaut, dar nesăbuit cu băutura, o umbră palidă a tatălui meu. Clipește lung și anevoie, de parcă l-ar durea ochii de fiecare dată când îi deschide și

privește lumea. N-am încredere în el aici jos, în mină, sau în orice altă privință. Dar mama mi-ar spune că trebuie să-l ascult, mi-ar reaminti că trebuie să-mi respect bătrânii. Deși sunt om căsătorit, deși sunt Sondorul clanului meu, mama mi-ar spune că „încă nu sunt destul de copt“. O să-l ascult, deși lucrul ăsta mă scoate din minți la fel de tare ca transpirația care-mi gâdilă fața.

—Bine, șoptesc.

Închid cupa excavatorului și aștept în timp ce unchiul, aflat în siguranță, deasupra tunelului adânc, cheamă echipa de scanare. O să dureze ore în șir. Dar să facem calculele. Mai sunt opt ore până la semnal. Ca să reușesc să-i întrec pe cei din Gamma, trebuie să lucrez cu 156,5 kilometri/oră. Echipajului de scanare o să-i ia două ore și jumătate să ajungă aici și să-și facă treaba – în cel mai bun caz. Așa că după aceea ar trebui să lucrez cu 227,6 kilometri/oră. Imposibil. Dar dacă merg mai departe și mă opun plicticoasei scanări, i-am luat.

Mă întreb dacă unchiul Narol și Barlow au idee cât de aproape suntem. Probabil. Probabil pur și simplu cred că nu merită riscul. Probabil cred că intervenția divină ne va distruge șansele. Gamma deține Laurul. Așa stau lucrurile și așa vor rămâne pentru totdeauna. Noi, cei din Lambda, ne străduim să ne ducem zilele de azi pe mâine cu rația de mâncare și puținele consolări. Nicio ascensiune. Nicio cădere. Nimic nu merită riscul schimbării ierarhiei. Tata a aflat asta la capătul frânghiei.

Nimic nu merită să-ți riști viața. Simt cum mi se leagănă pe piept șnurul de la nuntă, împletit din fire de păr și mătase, pe care-l port la gât pe un șiret, și mă gândesc la coastele lui Eo.

Luna asta o să-i străpungă și mai rău pielea. O să-mi ascundă că merge la familiile din clanul Gamma să ceară

resturi de mâncare. O să mă prefac că nu știu nimic despre asta. Dar tot vom flămânzi. Eu mănânc prea mult, pentru că am șaisprezece ani și încă sunt în creștere, iar Eo minte și susține că nu prea are poftă de mâncare. Unele femei se vând pentru mâncare sau articole de lux Căinilor puterii (Cenușiilor, ca să fiu mai exact), trupele armate ale Societății din mica noastră colonie minieră. Eo nu și-ar vinde trupul ca să facă rost de hrană pentru mine. Sau ar face-o? Dacă stau să mă gândesc, eu aș face orice ca să fac rost de hrană pentru ea...

Privesc peste marginea excavatorului. Capătul gropii pe care am săpat-o este extrem de departe. Nu se vede nimic altceva în afară de roci sfărâmate și burghie șuierătoare. Dar până să mă dezmeticesc, îmi desfac centura, iau scanelul manual și sar o sută de metri în gol spre cuva excavatorului. Mă izbesc în față și în spate de pereții verticali ai puțului și de excavatorul lung care vibrează, ca să-mi încetinesc căderea. Mă asigur că nu e niciun cuib de șerpi prin preajmă când întind brațul să mă prind de o roată zimțată aflată chiar deasupra cupei. Cele zece brațe strălucesc din cauza temperaturii. Aerul tremură și e distorsionat. Simt căldură direct în față, o simt trecându-mi prin ochi, o simt în burtă și-n testicule. Brațele alea îți pot topi oasele dacă nu ești atent. Iar eu nu sunt atent. Sunt prompt.

Cobor încet, pășind între brațele de forare, astfel încât să pot apropia aparatul suficient de mult de punga de gaz cât să o pot scana. Căldura este insuportabilă. A fost o greșeală. În cască aud voci urlând la mine. Aproape că șterg unul dintre brațe când mă apropii suficient de mult de punga de gaz. Scannerul îmi pâlpaie în mână. Costumul îmi bolborosește și simt un miros dulce și înțepător, ca de sirop ars. Pentru un Sondor al Iadului, asta e mirosul morții.